

פחד דוד

עלון שבועי בענייני פרשת שבוע

אשדוד: רח' האדמו"ר מבעלזא 43 טל. 08-8566233 פקס. 08-8521527
ירושלים: רח' בית וגן 8 טל. 02-6433605 פקס. 02-6433570

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומושה" ישראל
בנשיאות בנש"ק טורינו ורבינו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א
בן הצדיק הטלוב"ן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש הטלוב"ן רבי חיים פינטו זיע"א

עלון מס' 611

משכיל לדוד

פרשת אמור

שיחה שבועית לפרשת השבוע מאת מו"ר הגה"צ רבינו דוד חנניה פינטו שליט"א

דוגמה אישית

"ויאמר ה' אל משה אמור אל הכהנים בני אהרן ואמרת להם לנפש לא יטמא בעמיו" (ויקרא כא, א)

באר רש"י הקדוש - "אמור ואמרת, להזהיר גדולים על קטנים". הנה עולה לה התמיהה משום מה כפלה התורה את לשון האמירה, בזמן שלכאורה די היה לה לכתוב 'אמור אל הכהנים בני אהרן לנפש לא יטמא בעמיו'. וביאר רש"י הקדוש את זו הקושיה שייחדה התורה שתי לשונות אמירה, אחת בעבור הגדולים ואחת בעבור הקטנים, בכדי ללמד לישראל שאם ברצונם לחנך את הקטנים שילכו בדרך ה' וימסרו נפשם בעבור שמו יתברך, אזי שעל הגדולים בתחילה לקיים את אשר הורתה להם התורה, ומתוך שיקימו את דבריה יהיו דוגמא אישית לקטנים, שילמדו מהם היאך יש להם לנהוג. וכלל בדיק הוא שאם הילדים מתרפים בשמירת השבת ומקלים בה ראש, משמע שלא ספגו מהגדולים בבית את קדושת השבת על כל חומרתה וחשיבותה.

פעמים רבות באים לפני הורים ומלינים באוזני על כך שבניהם הפנו עורף לה' ותורתו, עד אשר הרחיקו לכת ועומדים הם לשאת בן זוג שאינו שומר ברית. כששומע אני את דבריהם מקשה אני כנגדם - האם הקפדתם להוות דוגמא אישית לילדיכם, האם הילדים בבית ספגו כבוד והערכה למצוות התורה, או שמא עשיתם את המצוות בכדי לצאת ידי חובה וגם זה במקרה הטוב. ואין ספק כלל וכלל שילדים ישנם חושים דקים לקלוט את הוריהם, האם תורת ה' יקרה לליבם וחשובה להם, או שמא הם מקיימים אותה כמצוות אנשים מלומדה רק בכדי לצאת ידי חובה.

והנה רצה הבורא ברוך הוא שניקח דוגמא מן הכהנים, שכל עצם ישותם וייעודם הינה דבקות בה' יתברך מתוך מסירות נפש מופלאה. מצינו בדברי התורה הקדושה שאסור לכהן להיטמא למת מלבד שבעת הקרובים אליו, כפי המפורט בתורה, ולעומת כן לכהן הגדול אסרה התורה להיטמא כלל, ואפילו לקרובים אליו ביותר כאשרתו, אביו ואמו. והתורה בכוננה תחילה רצתה שנלמד לקח ומוסר מן הכהנים, היות וה' הוא נחלתם וכל רצונם ומגמתם נתונים לה' לבדו. כמו כן הכהנים היו משרתים בקדוש גם כאשר לא היה להם בזה רווח אישי, ובכלל זה ניתן למנות את קרבן עולה, שהוא עולה כליל לה' מבלי שהכהן יקבל ממנו טובת הנאה כלשהיא. ובהיות שהקב"ה הורה לכהנים להתעסק במלאכת הקרבת קרבנות עולה, הם מקיימים את ציווי ה' ללא שום פניה, היות ולכך נוצרו ולכך נועדו. ורצה הבורא שאנו הקטנים ניטול דוגמא מן הגדולים - אלו הכהנים, אשר משרתים את ה' בכל עת ובכל מצב, גם בזמן שאין להם חלק ונחלה בארץ וה' הוא נחלתם. ויש בזה לימוד עצום בעבורנו שעל האדם לעבוד את בוראו בכל עת ובכל מצב, גם כשלא צומחת לו מכך טובה אישית מיידית. וכשם שהכהנים היו מתעסקים במלאכת הקרבת קרבנות עולה שהיו עולים כליל לה', כגון זה עלינו להפקיר את כל כולנו למענו יתברך גם בזמן שלא צומחת לנו מכך טובה מיידית. ומשום שהכהנים שימשו דוגמא אישית בעבור העם, הקב"ה הורה להם להישמר ביתר

שאת בקדושתם, שכאמור הגדולים מהווים דוגמא אישית לקטנים. ובכדי שהגדולים אכן יוכלו לשמש דוגמא לקטנים מהם, עליהם בתחילה לעבוד ולחנך עצמם ומתוך שיתעלו במעלות הקדושה והטהרה, יוכלו להוות דוגמא אישית לקטנים מהם.

כתיב בתורה "ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש". העולה מזה הפסוק שכלל עם ישראל הוא בבחינת ממלכת כהנים לקב"ה, ולכך יש לנו להתעלות ולהתקדש בעצמנו כפי שהכהנים התקדשו במלאכתם ונהירו שלא להיטמא למת, אלא רק לקרובים אליהם ביותר כפי שפירטה התורה. ועל אף שאיננו משרתים בקדוש ובית המקדש טרם שב וניבנה, מכל מקום יש לנו להיזהר לשמור על קדושתנו לבל נחשף למראות אסורות, או נשמע דברים שאינם מהוגנים, וזאת משום שלכל יהודי ויהודי ישנה בחינה של כהן. זאת ועוד על האדם להיזהר ככל הניתן לשמור על קדושת גופו לבל יגע במקומות המכוסים, ואם הזדקק לנגוע במקום מכוסה, מיד ימהר ליטול ידיו על מנת שלא ימצא זמן רב בטומאה.

ובהיות שבימינו אנו אין לנו בית המקדש ואין לנו פרה אדמה שמתרת את הטמאים, כולנו בחזקת טמאי מותם, אך עדיין גם בימינו ישנם גדרים של קדושה וטהרה, והראיה לכך היא שאדם צריך ליטול את ידיו בקומו מן השינה להסיר את רוח הטומאה הימנו. וכמו כן אדם שניפנה לצרכיו או נגע במקום מכוסה, צריך לאחר מכן ליטול את ידיו ולהיטהר. ואם נקפיד בעצמינו לשמור על טהרתנו ככל האפשר ולהוות דוגמא אישית לקטנים מאיתנו, אזי שתואר ממלכת כהנים וגוי קדוש יחול עלינו והקב"ה ימהר להחיש גאולתנו.

הנה נראה להוסיף ולומר שכתבה התורה לשון אמירה שהיא לשון רכה, ולא כתבה לשון דיבור שהוא לשון קשה. ויש בזה ללמדנו שאם רוצים אנו לחנך את הצעירים לדרך הקדושה והטהרה, אזי שיש לנו לדבר על ליבם באמרי נועם, ברכות ובנעימות, וחלילה לא לכפות זאת עליהם בדיבור קשה ומחייב הגורם לפעולה הפוכה. וכבר אמרו רבותינו ז"ל 'דברי חכמים בנחת נשמעים', ומשמע שאם רצון ההורים והמורים שהילדים ישמעו לקולם וילמדו ממעשיהם אזי יש להם לדבר עינים ברכות ובנעימות, וחזקה שדברים היוצאים מן הלב בחמימות יחדרו ויכנסו אל הלבבות הצעירים.

נאמר בפרקי אבות 'בעשרה מאמרות נברא העולם'. לא נאמר בעשרה דיבורים נברא העולם, והנה גם כאן ישנו שימוש בלשון אמירה שהיא לשון רכה, ללמדנו שהעולם בנוי ומשותת על אמירה רכה, המשתמעת ונכנסת אל הלב פי כמה וכמה מדיבור קשה שעלול ליצור תגובה נגדית ולקומם את אלו שהדיבור מופנה אליהם.

כן נראה להוסיף ולומר שדוגמא אישית שווה את כל המילים שבעולם, ואם התלמידים יראו שהוריהם ומוריהם מקפדים לילך בדרך שהתוו לנו אבותינו ורבותינו, גם אם לא יכריזו על כך בקול ויורו להם לעשות זאת במילים, עצם ההתבוננות במעשיהם תגרום לילדים לחקות אותם במעשיהם ולילך בדרכם.

»» המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה לכתובת: p@hpinto.org.il

פרשת אמור י"ג אייר תשע"ב

ירושלים	תל אביב	באר שבע	הדלקת נרות
18:46	19:02	19:02	
20:01	20:04	20:02	מוצאי שבת
20:39	20:42	42:20	רבינו תם

הזמנים הם לפי שעון קיץ

הילולא דצדיקיא

- יג - רבי יעקב מאיר שכתב
- יד - רבי מאיר בעל הנס
- טו - רבי דוד יהודיוף
- טז - רבי יצחק חי טייב
- יז - רבי משה יהזקאל דנגור
- יח - רבי שלום בוזגלו
- יט - רבי מנחם מנדל מרימזוב

אמרי חכמים

"ושם אמו שלומית בת דברי" (כד. יא)

מקור השם שלומית, כך מביא רש"י, הוא מפני שהיתה מפטפת בדברים ושואלת בשלום הכל.

ומכאן אנו למדים על שבחן של בנות ישראל, שכולם היו כשרות וצנועות. והראיה, שהתורה פרסמה רק את אמו של המקלל שנהגה בחוסר צניעות.

מעלת הצניעות, היא נזר ועטרה המפארת כל בית בעם ישראל, והיא האבן היסוד לבניית המקדש הפרטי של כל בית יהודי המבקש לרוות נחת ושלוה. ליהנות בשני העולמות.

הנה סיפורה של משפחה ישראלית, שפורסם בספר "עלינו לשבח", מתוך עדותו של תלמיד חכם שצפה במו עיניו ועקב אחרי המשפחה המיוחדת הזו:

הדבר התרחש בליל יום הכיפורים, לאחר סיום התפילה. בשעה שרוב הציבור מעדיף לישון מוקדם כדי לאגור כח לקראת יום המחר, יום שעומדים בו בתפילה משעות הבוקר המוקדמות ועד הערב.

אני, כך סיפר הת"ח, נשארתי ללמוד עוד זמן מה בביהמ"ד. היו איתי עוד כמה בודדים. שמתו ונתנו אל לבי, שבין מתי מספר הללו, היו אבא וארבעת בניו שלמדו בהתמדה גדולה ובנעימות עצומה.

עקבתי אחריהם וראיתי שהם אינם גורעים את עיניהם מהספר, עד כדי כך שזה הפליא אותי, ונתתי אל לבי לחשוב על מה ולמה זכתה משפחה זו לבנים יראי ה' אוהבי תורה מופלגים שכאלה. הרי כל אחד מאיתנו היה חושק בילדים כדוגמת אלו.

תוך כדי ההתבוננות, נזקקתי לספר מסוים שהיו מונח במדפי עזרת הנשים של בית הכנסת. כיון שהייתי בטוח שכל הנשים כבר הלכו לביתן, והעזרה תהיה ריקה בשעה זו, פתחתי את הדלת ונכנסתי. ואז התברר לי שטעיתי. את מי פגשתי שם?

לא את אליהו הנביא.

פגשתי שם בשלש בנות מאותה משפחה, אחיותיהם של הבחורים המתמידים, שקול לימודם המתק את האווירה בבית המדרש. הבנות ישבו בעזרת הנשים ואמרו תהלים בהתלהבות, שלא פחתה מלהט הלימוד של האחים.

כמובן שעזבתי מיד את העזרה, אבל עתה התחזק בי הצורך לעמוד על זכויותיה ומעשייה הטובים של המשפחה. הבינותי שהצלחה כה גדולה בחינוך ונחת יהודי כל כך מופלג, לא ניתנים מן השמים חנים אין כסף.

מאז אותו אירוע בליל היום הקדוש, ראיתי גם שכל בני המשפחה כמו נתונים בעולם אחר. לא רק שהם מצויינים בהתמדה ובעמל התורה, לא רק שהם מובדלים משאר בני גילם, בתפילה מעומק

המתכון לנחת מהילדים (יש דבר כזה!)

הלב וביר"ש חסודה, וביתר המעלות הטובות. לא רק זה. ההגדרה היותר נכונה היא, שהם חיים בעולם שהשקפתו שונה מהשקפת עולמם של חבריהם ורעייהם. חיים של גדלות, חיים של טהרה וקדושה. חיים אחרים, שאיפות אחרות, הכל אחרת.

ידעתי שאני מוכרח לגלות את סודה של המשפחה, כדי לקחת ממנה את המרשם לחיים נהדרים שכאלה. השקעתי בבירור זה מאמצים רבים, עד שנגלתה לי האמת במלא תפארתה. יכול להיות שקיימות גם סיבות אחרות, אך המרכיב העיקרי של התופעה נובע עקב צניעותה של אם המשפחה.

כל השכנים המתגוררים באותו בנין, העידו בפני על הצניעות המופתית של עקרת הבית שהתבטאה בתחומים רבים, והיו בדעה אחת שמידת הצניעות - היא היא הסיבה לאושר הגדול.

האבסורד

ההרגשה היא, כך טוען הרב יצחק זילברשטיין שליט"א, שיש נשים שאינן יודעות אל נכון את ההגדרה הנכונה במושג צניעות, והן אינן מודעות לדברים הנדרשים מהן:

הדברים הגיעו עד כדי כך, שאשה יכולה להאריך בשיחה עם רעותה על חשיבותה של מידת הצניעות, והיא בעצמה לובשת בגדים שהם בבחינת ההיפך הגמור מכל הנאומים שהיא נואמת.

כיצד יתכן הדבר?

פשוט מאוד. היא לא מבינה מה זה צניעות!

בניגוד למצוות רבות אחרות שקיומן או אי קיומן חלילה, אינו קשור כלל לקהל הסובב את האדם, הרי עניינה של הצניעות והחייבים המוטלים על האשה בגין כך, הוא ביחס לאחרים. אם האשה לבושה שלא בצניעות, יותר ממה שהיא פוגעת בעצמה ובכבודה כבת ישראל, היא עלולה להזיק לאנשים רבים שיכשלו בגללה בראיה אסורה וכו'.

האבסורד זועק עד לב השמים. נשים שהם באמת צדקניות גמורות, מעשיהן לשם שמים, הן מגדלות בית למופת, מסייעות לבעליהן בלימוד התורה, משגיחות היטב על הילדים לבל תדרוך כף רגלם במקומות שאין רוח חכמים נוחה מהם, יראת השמים המזוככת ניבטת על פניהם, ולמרות כל זאת יש מהן המתלבשות בבגדים שהם כל כך הפוכים מהמושג צניעות, עד שאין לך ברירה אלא לקבוע באופן חד משמעי: הן אינן מבינות מה מפריע לצד השני, וממילא אינן יודעות כיצד וממה להישמר.

ההגדרה האמיתית של צניעות, היא להיות צנוע, מוסתר, לא להתבלט. שתשומת הלב לא תימשך אלי. כך שיוכלו לעבור על ידי מבלי להיגרר לשום דבר. שהרי אם אם אשה לבושה בשמלה שאורכה תואם את הדרישה ההלכתית, אבל צבעה או סוג האריג שלה מושך את העינים, כבר היא מכשילה את הציבור.

אשה צנועה - היא זו שאינה גוררת אחריה שימת לב.

לתשומת לבנו!

הופיע הספר שרבים ציפו לו!

"אנשי אמונה"

הוא סיפור תולדותיהם, חייהם ופועלם של צדיקי משפחת מינטו זיע"א

ניתן להשיג במשרדו המבין בטל: 02-6433605
הפצה ראשית: משה נידם - 02-5400902

תולה ארץ על בלימה נצור לשונך

בכל שפה

המספר לשון הרע מתוך כעס, מצוי שהוא מקלל את אותו אדם. ואם מקללו בשם ה', אפילו בשפה שאינה לשון הקודש, עובר בלאו של לא תקלל חרש'.

קדושת התורה מצויה בשפלי הרוח

שתקוות אנוש רימה". כי הנה, תכלית חייו של אדם בעולם הזה היא, להיות איש מלחמה כנגד היצר הרע, ולבנות את עצמו על ידי תורה ומצוות ומעשים טובים ללא הפסקה, שאם יפסיק מהתעסקות בתורה ומעשים טובים, הבנין עלול לקרוס, וכי אז יצטרך לבנות את עצמו מחדש.

זאת היא איפוא כוונת המשנה; "איש יבנה", שעל האדם להיות איש מלחמה ולבנות בנין. ועל זה נותן התנא עצה למי שגדול בתורה: "מאד מאד הוא שפל רוח". כפל התנא את לשונו כפי שכפל הכתוב "אמור ואמרת", לומר לך שבכדי שישאר בנין האדם על איתנו ולא יקרוס תחתיו, עליו להיות שפל רוח וקטן בעיני עצמו, משום ש"תקוות אנוש רימה". כיון שסוף חייו של האדם הם רימה ותולעה, אם כן מדוע יתגאה על זולתו.

ואם תקוות ורצון האדם עובד ה' לזכות לחיי עולם הבא, הרי שאם תהיה בו גאווה וגסות הרוח המוציאין את האדם מן העולם (אבות ד, כא) יצא שכרו בהפסדו (ראה סוטה ה), וכל תקוותיו יעלו בתוהו ורק רימה ותולעה יהנו מגופו העב והשמן, כתוצאה מהגאווה וגסות הרוח. שכן אותו בעל גאווה, אפילו אם הוא פיזית רזה, בוודאי שגופו עב ושמן מגבהות לבו. זאת היא העצה לכל עובד ה', כי הוא יכול להוציא את כל תקוותיו מהכח אל הפועל רק אם יהיה שפל רוח.

מאוצרו של מורנו ורבנו הגה"צ

רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

מן האוצר

"אמור אל הכהנים בני אהרן ואמרת אליהם לנפש לא יטמא בעמיו" (ויקרא כא, א)

ידוע מדרש חז"ל (יבמות קיד) לבאר את כפילות הלשון "אמור ואמרת" - להזהיר גדולים על הקטנים. היינו שבא הכתוב

להזהיר את הגדולים על הקטנים שלא יטמאו.

וחשבתי לומר, שהפסוק בא להזהיר על אדם שהוא גדול ובן תורה, "להזהיר גדולים על קטנים", היינו, שלא יתנהג בגאווה ויעשה חז"ו מן התורה קרדום לחפור בה, אלא שיהיה קטן בעיני עצמו ויתנהג בשפלות ובענוה. וכי אז "לנפש לא יטמא בעמיו" היינו מן התורה. כלומר, שאם אינו מתנהג בשפלות, כי אז כל תורתו הולכת לסט"א, והקליפה היא זו שנהנית מתורתו, וכוחה מתגדל ומתרבה. שכן, התורה מקרבת את האדם ומשפיעה עליו קדושה, רק כאשר הוא שפל ברך.

ועל דרך זו אפשר לבאר את דברי המשנה באבות (פרק ד, משנה ד) "רבי לויטס איש יבנה אומר, מאד מאד הוא שפל רוח

מן המעיין

- כי המשקרים לעכו"ם וגונבים להם, הם בכלל מחללי השם, מפני שגורמים כי יאמרו בני עממין: אין תורה לישראל חס ושלום.

"לכפר עליכם" (כג. כח)

כתב בעל הרוקח:

כ"ד פעמים כתובה 'כפרה' בפרשת אחרי מות ובפרשת אמור.

כנגד: כ"ד עריות שבפרשת אחרי מות. וכנגד כ"ד עבירות שבפרשת 'הודע את ירושלים' שבספר יחזקאל (טז. ב). וכנגד כ"ד דברים המעכבין את התשובה. וכדי לכפר על כ"ד ספרים. ועל כל כ"ד שעות שביום. ועל כ"ד אכילות שבספר בראשית מ'לכם יהיה לאכלה, עד 'ואכל וחי לעולם'.

חיים בפרשה

ממשנתו של הקדוש רבינו חיים בן עטר זיע"א

"ויצא בן אשה ישראלית והוא בן איש מצרי בתוך בני ישראל ויצאו במחנה בן הישראלית ואיש הישראלי" (כד. י)

ואיש הישראלי - טעם שלא הוזכר שמו, אולי שלא רצה להזכירו, משום שעל ידו היה הדבר שנקב בן הישראלית את השם ומגלגלין וכו', ואין הקדוש ברוך הוא חפץ לגנות אדם. ומה גם בתורה שנשאר הרושם לעולם ועד.

"איש מזרעך לדרתם אשר יהיה בו מום לא יקרב" (כא. יז)

בעל החינוך מטעים את ההקפדה הזו שמי שהוא בעל מום, לא ישרת בהיכל המלך: "לפי שרוב פעולות בני אדם, רצויות אל לב רואיהם לפי חשיבות עושיהן. כי בהיות האדם חשוב במראהו וטוב במעשיו, ימצא חן ושכל טוב בכל אשר יעשה בעיני כל רואיו. ואם יהיה כהפך מזה בצורתו ומשונה באיבריו, ואם ישר בדרכיו, לא יאותו פעולותיו כל כך אל לב רואיו".

"על כן באמת ראוי להיות השליח שהכפרה תלויה עליו - איש חן, יפה תואר ויפה מראה ונאה בכל דרכיו, למען יתפשו מחשבות בני איש אחריו".

"ומלבד זה אפשר שיש בשלימות צורתו רמז לענינים שמתוך מחשבות האדם בהן תטהר נפשו ותתעלה, ולכן אין ראוי בשום צד שיהיה בו שינוי צורה מכל צורתיו, פן תתפזר נפש המחשב מצד השינוי ותגוד מן החפץ".

"ושמרתם מצוותי ועשיתם אותם אני ה'" (כב. לא)

"ושמרתם - ועשיתם". שני ענינים, דרש מרן רבי אלעזר מנחם מן שך זצ"ל, נאמרו כאן. אחד, העשיה הפרטית שאתם עצמכם תעשו המצוות. והשני, שתשמרו ותשגיחו על אחרים שגם הם יעשו. וזאת מכיון שהלשון 'שמירה' נופל על שמירת הדבר, ולא על העשיה העצמית. כמו "שומר פקדון", שצריך לשמור הדבר מפני גניבה ואבידה.

וזהו מה שנאמר "ושמרתם", שתשמרו על אחרים.

"ולא תחללו את שם קדשי" (כב. לב)

אני דרשתי לגלויות ישראל - מספר רבי משה מקוצי על עצמו

ארזי הלבנון

לדמותם של חכמי ישראל

"ילד זה עתיד להאיר עיניהם של ישראל בירושלים עיר הקודש". כך התבטא האדמו"ר רבי אהרן ראטה זצ"ל, על הנער הצעיר שעלה לירושלים מאנטוורפן שבאנגליה. נבואה וברכה שהתגשמה ברבות הימים, על

הנער חמד הצעיר שזכה להאיר את עיני ישראל בתורתו ובקדושתו. ילד בן 11, בעל פאות מסולסלות, נשלח על ידי אמו לרכוש תרופה בבית המרקחת בשכונת מאה שערים. שבועות אחדים קודם לכן עלתה משפחתו ארצה מבבלגיה, מאימות הכורת שעלה על ערי היהודים באירופה.

הילד המתין בסבלנות בתורו. לפתע נכנס אדם מבוגר לבית המרקחת. הוא הביט סביבו, ראה את הילד בעל הפאות, ולא חלם כי הוא מבין שפה אחרת מלבד יידיש. אז אז הוא הפטיר בצרפתית לידיו הרוקח: "יש לי סוד להגיד לך. אבל היות ואיני רוצה שישמעו, אני אומר לך את זה בצרפתית..."

הוא ביקש לפצוח בסודו, אבל הילד קטע את שטף דיבורו. "רק רגע", אמר בתמימות. שלא תהיה כאן גניבת דעת, עלי לומר לך שאני מבין צרפתית..."

הרוקח יצא מכליו מהתפעלות ממידותיו של הילד, וביקש את שמו. "מאיר ברנדסדורפר", אמר הילד. הרוקח ההמום לא התמהמה וטלפן לאמו של הילד, לתת לה אור של נחת מהבן יקר שלה.

וזו אולי תמצית משנתו ונשמתו של רבי מאיר זצ"ל. דביקות באמת ובמטרה שלשמה הוא נועד.

המידות הטובות שאותם ינק מבית אבא ר' שלמה, תאמו לעמל התורה ויראת השמים שחפפה על ראשו. שמו הטוב יצא מחוץ לבתי המדרשות שבהם שקד על התורה, והוא הוסמך לרבנות על ידי הגה"צ רבי פנחס אפשטיין זצ"ל, ראב"ד העדה החרדית.

עד מהרה הפך ביתו לתל תלפיות. הכל הריצו אליו שאלות הלכתיות

הגאון הצדיק רבי מאיר ברנדסדורפר זצ"ל

ובעיות סבוכות. חכמתו חצתה גבולות ויבשות, וגדולי המומחים בתחומים רבים לא היססו להרכין ראש בפני דעתו ועצתו.

כולם הכירו את דמותו של 'ר' מאיר', מוותיקי הדיינים ב'בד"צ העדה החרדית', כמי שהיה שותף במערכות של 'קנאות' שניהלה 'העדה החרדית' בירושלים ומחוצה לה. דמות של צדיק המתחסד עם קונו ועם הבריות, ענק בהלכה, אציל במידות. וכן, גם 'קנאי'. 'קנאי' אמיתי, כזה שכל הליכותיו הן שיעור היסטורי בקנאות אמיתית של דורות עברו.

במקרה אחד, סיפרו בניו במהלך ה'שבעה': "הגיעו לאבא שני חסידי סאטמר ממונרו. הם ביקשו ממנו שיסביר להם מה זה 'קנאות'. הרי אבא היה קנאי. אבא אמר להם: 'קנאות זה לאהוב כל יהודי'. יש כאלה שהקנאות אצלם נובעת מתוך מידות אנוכיות של שתלטנות, כזו 'קנאות' אבא היה שולל מכל וכל. מתי 'קנאות' מותרת? רק אם הבסיס שלה היא לאהוב כל יהודי, ואז, מתוך האהבה הזו, אפשר לדאוג לכלל ולפרט".

שמונת אלפים ארבע מאות ושלושים בריתות מילה, זכה לערוך במו ידיו רבי מאיר זצ"ל. כל אחת מהן, זכתה להתייחסות ראויה ב"פנקס הבריתות" של המוהל המומחה והוותיק רבי מאיר זצ"ל.

מומחיותו של רבי מאיר במצוות המילה, היתה לשם דבר. אליו יביאון כל הדבר הקשה, והוא באומץ לב מובהק לקח על עצמו אחריות גם במקום שרופאים בכירים נרתעו. כלל היה נקוט בידו: "שומר מצוה לא ידע רע". מעולם, כך התבטא פעם, "לא שמעתי על מצוה שהזיקה..."

יום אחד, הגיעו אליו זוג הורים עם תינוק בן שנה, שבאותם ימים אישרו הרופאים לקיים לו ברית מילה. ההורים ביקשו את הדרכתו בקשר לרופא שאליו יפנו, בכדי שיבצע את המילה שהיתה כרוכה בהרדמה.

רבי מאיר ביקש שביאו לו את הילד, וההורים חשבו שהרב רוצה לבחון את מצבו בכדי לדעת למי מהרופאים להפנות אותו. כשהילד הובא, יצא הרב מחדרו ופנה לחדר סמוך, לשם הוא הזעיק את בנו רבי חיים אלעזר שליט"א (הממשיך כיום את מסורת אביו במצות המילה), וביקש ממנו לסייע לו בעריכת הברית. לאחר דקות אחדות הילד היה מהול כדת וכדין - ללא הרדמה וללא סמי הרגעה. הילד לא חש בכלום!

הברית האלף במספר, מקפלת סיפור מפליא: המדובר הוא בזוג שלא זכו לפניו לברית עשרות שנות נישואין. "הם באו אלי, משרטט הרב ביזמונו, והבטחתי להם שאם יקבלו על עצמם לשמור על קדושת הבית, אברך אותם שיזכו לזרע של קיימא". לאחר ההבטחה, הגיעה הברכה. וכחלוף שנה תמימה, הוזמן רבי מאיר לשמש כמוהל וסנדק גם יחד ...

אנשי אמונה - תולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

לאחר שהנכחים סביבו התעשתו מהמחזה המופלא שהתרחש לנגד עיניהם, סיפר להם הצדיק כי בשעה שהוא היה גוסס ואנשי החברא קדישא החלו לומר תהילים, נזדעק ובא סבו רבי חיים פינטו הגדול זיע"א, לפני בית דין של מעלה וזעק: "אתם צריכים להוסיף לו עוד שנים, כיון שהוא עדיין לא השלים הכל. הוא צריך לחיות עוד, כדי להוסיף עוד אמונה בבורא עולם אצל היהודים".

כך זעק והמליץ יושר כ"ק רבי חיים הגדול זיע"א על נכדו, במשך זמן מה. ואכן בבית דין של מעלה קיבלו את בקשתו המנומקת, והוסיפו לרבי חיים פינטו הקטן זיע"א, עוד עשרים ושש שנים לימי חייו.

רבי חיים פינטו זיע"א, היה תמיד אומר על עצמו כי הוא "העבד הקטן של רבי שמעון בר יוחאי", ובכל תפילותיו ותחינותיו היה מזכיר ומבקש בזכותו של התנא הא-להי רשב"י זיע"א.

פעם אחת כשחלה הצדיק במחלת הטיפוס ונטה למות, נכנסו ובאו אצלו אנשי החברא קדישא, וראו כי הוא כבר גוסס ונוטה למות. ומכיון שכן התחילו לקרוא פרקי תהילים ליד מיטתו.

לפתע פקח רבי חיים זיע"א את עיניו, התרומם ממיטתו ואמר לאנשי החברא קדישא: "אתם יכולים לצאת מכאן. אני בריא. הוסיפו לי בשמים עוד עשרים ושש שנים לחיי".